

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.J., zastoupeného: JUDr. Jiří Bydžovský, advokát, se sídlem Tachov, Soudní 2107,
proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2014 č.j. DSH/12914/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Tachov, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 8.9.2014 č.j. 8649/2013-ODSH/TC-14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 25.000,- Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců a dále náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že na místo, kde parkoval, přijel několik hodin předtím, než byl vyzván členy hlídky PČR k prokázání totožnosti a k podrobení se testu na alkohol a na přítomnost drog. Vozidlo v té době podle svého tvrzení neřídil a nebylo to ani bezprostředně poté, co řídil. Podle žalobce je argumentace žalovaného vzájemně rozporná v tvrzení, že žalobce bezprostředně řídil motorové vozidlo krátce předtím, než byl kontrolován hlídkou

PČR a dále pak, že tomu bylo v době, kdy na pokyn policistů autem odjel k jejich autu. Žalobce uváděl, že odmítal zkoušku proto, že testovací souprava ke zjištění ovlivnění drog nebyla originálně zabalená, ale rozlepená. Podle žalobce je pouze prokázáno, že na výzvu policistů odejel s autem z místa na louce po účelové komunikaci k obci Neblažov, kde se v té době nacházelo policejní auto. Toto činil na pokyn policistů. Žalobce tak sám a o své vůli neřídil motorové vozidlo bezprostředně před prováděním silniční kontroly, nýbrž několik hodin předtím. Žalovaný dle žalobce presumuje činnost žalobce v silničním provozu pouze z faktu, že se měl údajně pokoušet s autem odejet, když viděl hlídku policie, což se mu nepodařilo kvůli zapadnutí do bláta. Podle žalobce tyto skutečnosti z výpovědi policistů nevyplývají. Žalobci podle jeho tvrzení v jízdě bránilo jednak auto myslivců a následně žalobce na výzvu hlídky z místa odjel.

Žalobce považoval za důležité, zda byl v jeho případě dán zákonný důvod pro uplatnění kontroly, když pro ni nezavdal důvod svým jednáním, vyjma skutečnosti, že bez předchozího souhlasu zaparkoval s autem na zemědělském pozemku (louce) soukromého vlastníka, ale ten o pomoc PČR nevolal. Služební zákrok policistů dle žalobce byl účelovým zákrokem iniciovaným toliko neodůvodněnou iniciativou soukromých osob (anonymních myslivců), proto podle žalobce měla být činnost policistů omezena jen na toto žalobcovo chování. Poté, co byl žalobce vystaven fyzickému a slovnímu ataku myslivců se před nimi uzamkl do auta do příjezdu policistů. Žalobce namítal neúplné dokazování okolností před vlastním zákrokem policie včetně motivu jednání policistů a nevyhovění návrhům žalobce na doplnění dokazování. Dle žalobce nebylo vyžádáno stanovisko nadřízeného orgánu PČR ke splnění předpokladů pro uplatnění služebního zákroku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě plně odkázal na napadené rozhodnutí.

V replice žalobce tvrdil, že nebyl povinen podrobit se testům na drogy, neboť bezprostředně před výzvou motorové vozidlo neřídil v silničním provozu.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 9.11.2013, podle něhož žalobce v tento den v 9:45 hodin řídil osobní motorové vozidlo Suzuki Swift RZ ... na polní cestě v obci Neblažov v okrese Tachov a na výzvu policisty se podrobil dechové zkoušce se negativním výsledkem. Dále byl vyzván na podrobení se testu na omamné a psychotropní látky, což bez udání důvodu odmítl. Byl vyzván k lékařskému vyšetření, které také odmítl, ačkoli to neohrožovalo jeho zdraví. Oznámení o přestupku žalobce odmítl podepsat. Podle úředního záznamu z téhož dne v 9:30 hodin oznámil anonym, že u obce Neblažov v okrese Tachov na místní účelové komunikaci jezdí podezřelé vozidlo. Hlídka PČR vyjela na místo a zde právě začínal myslivecký hon, kdy myslivci hlídku navedli na podezřelé vozidlo. Uvedli, že při jejich příjezdu na hon se muž ve vozidle pohyboval v místním lese. Při jejich spatření se rozběhl do vozidla a začal se pokoušet na rozmáčené komunikace odjet. Na místě, na veřejně přístupné účelové komunikaci, hlídka zkontrolovala vozidlo žalobce. Řidič na opakované dotazy nedokázal vysvětlit, co zde dělá, pouze uváděl, že s vozidlem zapadl do bláta a nemůže vyjet. Během kontroly nastartoval vozidlo a sdělil hlídce, že přijede blíže k Neblažovu na zpevněnou plochu. Přejel 300 metrů po účelové komunikaci blíže k Neblažovu. Po přejetí byl opakovaně dotazován, co zde dělal. Na to nedokázal odpovědět, choval se zmateně, přecházel neustále z místa na místo a byl hodně nervózní. Z toho důvodu

byl vyzván k dechové zkoušce, které se dobrovolně podrobil. Tato byla negativní. Následně byl vyzván k orientačnímu testu na přítomnost omamných a psychotropních látek, což bez udání důvodu odmítl. Po opakovaném dotazu hlídky, co na místě dělal, se přiznal k tomu, že sem zajel a dal si tzv. lajnu pervitinu. Byl hlídkou vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, což rovněž bez udání důvodu odmítl, ačkoli takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví. Následně změnil své tvrzení a uvedl, že žádné drogy neužil. K tomu byla pořízena fotodokumentace z místa přestupku včetně fotodokumentace místní komunikace v Neblažově a dále veřejně přístupné účelové komunikace s pohledem na les a rybník, u níž je zaparkováno vozidlo žalobce. Dále byla pořízena mapa Neblažova s vyznačením úseku, kde řídil žalobce své vozidlo na účelové komunikaci od lesa a rybníku.

Při jednání dne 21.3.2014 žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že byl na soukromém pozemku – louce, necítí se být vinen. Plastový náustek byl originálně zabalen, proto se dechové zkoušce na zjištění alkoholu podrobil, ale test na přítomnost návykových látek originálně zabalen nebyl, proto zkoušku odmítl, protože pochyboval o objektivnosti testu. Ke své nervozitě uvedl, že 15 minut předtím, než byla přivolána policie, mu vozidlo zablokoval osobní terénní automobil Mitsubishi Pajero, z něhož vystoupili dva muži v loveckém oděvu, kteří se dožadovali vstupu do kufru žalobcevo vozidla, drželi mu násilím dveře a vyhrožovali mu zavoláním policie. Na to jim řekl, ať ji zavolají. K tomu žalobce předložil výpis z katastru nemovitostí na parcelu v k.ú. Neblažov p. č. 1323 označenou jako orná půda. Současně byla předložena mapa katastru znázorňující p. č. 1323 jako louku.

Svědka D.S. vypověděl, že dostali anonymní oznámení o tom, že v části obce Neblažov v obci Chodský Újezd se pohybuje podezřelé vozidlo. Když přijeli na místo, probíhal myslivecký hon, myslivci jim řekli, že se po lese pohybuje nějaký muž. Když si jich muž všiml, nastoupil do vozidla a snažil se odjet. Myslivci je navedli k vozidlu, kde žalobce seděl ve vozidle. Na místě ho vyzvali k předložení dokladů pro řízení a provoz vozidla a dále se ho ptali, co na místě dělá. Žalobce jim nedokázal toto vysvětlit. Následně společně přešli po veřejně přístupné účelové komunikaci blíže k Neblažovu, kde je žalobce následoval svým vozidlem. Potom ho vyzvali k dechové zkoušce, jejíž výsledek byl negativní. Pak se znovu dotazovali žalobce, co na místě dělal, a on jim to opět nedokázal vysvětlit. Po celou dobu byl nervózní a zmatený, proto ho vyzvali, aby se podrobil orientačnímu testu na přítomnost návykových látek. Tuto výzvu bez udání důvodu odmítl. Po chvíli uvedl, že se zde potřeboval zašít a že si dal lajnu pervitinu. Toto tvrzení po chvíli změnil s tím, že žádné drogy neužil. Proto byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, což také bez udání důvodu odmítl. Žalobci zakázali další jízdu a sepsali oznámení o přestupku. Dle svědka vozidlo stálo u lesa, kdy přes operačního důstojníka si přesně nechali zjistit souřadnice přes GPS jejich vozidla. Test je podle svědka jednotlivě zabalený v plastovém obalu a rozbali ho těsně předtím, než se měl žalobce testu podrobit. Ten to však odmítl. Žalobce podle svědka stál u lesíka, služební vozidlo policistů zastavilo na louce asi 300 metrů od vozidla žalobce a k vozidlu žalobce došli pěšky. Dále byl na místě džíp. Policisté neměli test u sebe, museli pro něj ke služebnímu vozidlu. Podle svědka test rozbaloval jeho kolega těsně předtím, než měl být proveden.

Svědék M.H. uváděl, že vozidlo žalobce viděli stát na cestě u lesíka. Došli k němu a přistoupili ke kontrole dokladů. Během lustrace jim žalobce sdělil, že popojede se svým vozidlem k jejich služebnímu vozidlu, kam oni došli pěšky. Na místě proběhla další kontrola, a to vizuální kontrola vozidla, kontrola řidiče, kdy ho vyzývali k orientační zkoušce ke zjištění návykových látek pomocí testu DrugWipe, což na místě bez udání důvodu odmítl. Poté ho vyzvali k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, což rovněž bez udání důvodu odmítl. Řidič měl na místě uvést, že si dal tzv. lajnu pervitinu a na místo, kde původně stál, se jel zašít. Přes operačního důstojníka zjišťovali jejich polohu přes GPS, zda se jedná o komunikaci. Operační důstojník uvedl, že se jedná o veřejně přístupnou komunikaci, proto sepsali oznámení o přestupku. Na místo přijelo rovněž vozidlo myslivců, byl to džíp. Vzhledem k časovému odstupu si svědek nepamatoval okolnosti rozbalování orientačního testu na návykové látky. Test měli ve vozidle.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že ze svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobce byl zastižen na účelové komunikaci u lesa v katastru obce Chodský Újezd v části Neblažov. Vzhledem k tomu, že na místo přijel motorovým vozidlem po pozemní komunikaci, byl vyzván, aby se podrobil dechové zkoušce ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Této se dobrovolně podrobil a výsledek byl negativní. Následně byl vyzván, aby se podrobil orientačnímu testu, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Tomu se podrobit odmítl. Byl proto vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, což rovněž odmítl. K tvrzení žalobce, že byl na soukromém pozemku na louce, správní orgán uvedl, že žalobce byl sice v okamžiku výzvy, aby se podrobil orientačnímu testu a poté lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči za účelem zjištění přítomnosti návykové látky, na louce, což vyplývá i z fotodokumentace. Na toto místo však přijel po účelové pozemní komunikaci, po polní cestě, když polohu svého vozidla na přiložené mapce zakreslil na polní cestě vedoucí podél lesa. Nepochybně tak byl podle správního orgánu účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Rovněž namísto u lesa, kde původně stál, přijel po pozemní komunikaci, po veřejně přístupné účelové komunikaci. Správní orgán proto nepochybuje o oprávněnosti výzvy policistů. Správní orgán odkázal na rozsudek NSS č.j. **2 As 1/2011-60**, podle něhož *„řidičem, na něhož se vztahuje povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je i řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jako řidiče.“* Dle správního orgánu tento rozsudek lze využít i na výzvu dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že žalobce byl účastníkem provozu na pozemních komunikacích jako řidič motorového vozidla, byl povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření, není-li ovlivněn jinou návykovou látkou. Správní orgán uvedl, že na soukromý pozemek přijel žalobce po veřejně přístupné účelové komunikaci (viz **§ 7 zákona č. 13/1997 Sb.**, o pozemních komunikacích), byl tedy účastníkem provozu na pozemních komunikacích v souladu s **§ 2 zákona o silničním provozu**, a proto se na něho vztahovaly povinnosti stanovené tímto zákonem, neboť pravidla silničního provozu platí i na neveřejných účelových komunikacích, pokud jsou přístupné provozu motorových vozidel. K tomuto závěru vedlo správní orgán rovněž vyjádření žalobce, který uvedl, že kus od lesa k louce jel po pozemní komunikaci, a dále ke služebnímu vozidlu ujel cca 200 metrů po louce – soukromém pozemku. Byl si tedy dle správního orgánu I. stupně vědom toho, že s vozidlem jel po účelové

pozemní komunikaci, a měl si být tedy jako držitel řidičského oprávnění také vědom své povinnosti podrobit se na výzvu policisty vyšetření, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. K námitce, že nebyl test zabalený, správní orgán uvedl, že tato okolnost nezbavuje povinnosti žalobce podrobit se testu. I pokud by byl výsledek testu pozitivní, nemohl by být uznán vinným pouze na základě tohoto testu, ale byl by vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve a moči, které by jednoznačně a mimo jakoukoli pochybnost potvrdilo, zda žalobce ovlivněn návykovou látkou byl či nikoli. Při pochybnostech o výsledku testu by mohl toto vyšetření i sám požadovat. Tvrzení, že možnost podrobit se lékařskému vyšetření, mu nebyla nabídnuta, považuje správní orgán za účelovou výmluvu, neboť oba policisté shodně vypověděli, že byl žalobce vyzván, aby se tomuto vyšetření podrobil. Protiprávního jednání se však již dopustil odmítnutím podrobit se orientačnímu testu ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou. K výpovědím policistů správní orgán uvedl, že nemá důvod o jejich věrohodnosti pochybovat. Svědecké výpovědi se dle správního orgánu shodují, vzájemně se doplňují a plně spolu korespondují a jsou vnitřně konzistentní. Zároveň se shodují i s žalobcem v popisu okolností na místě kontroly a rozcházejí se pouze v otázce, zda byl žalobce vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření, či nikoli. Správní orgán však nemá ani v této části důvod o výpovědích svědků pochybovat, neboť jim z výpovědi neplynou žádné výhody, na zjišťování protiprávního jednání nemají osobní zájem, naopak se jedná o jejich povinnost vyplývající z povahy jejich služby. Okolnosti na místě kontroly a chování žalobce vyvolaly důvodné podezření, že by žalobce mohl být ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou, a protože byl řidičem motorového vozidla, byl vyzván k tomu, aby se oběma testům podrobil. V případě žalobce je podle správního orgánu logické a pravděpodobné, že může vypovídat tak, aby se vyhnul odpovědnosti za své protiprávní jednání. Správní orgán proto hodnotil jeho tvrzení, že vyzván nebyl k lékařskému vyšetření, jako účelovou výmluvu.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný poukázal na výpověď žalobce při jednání dne 21.3.2014, podle níž „kus od lesu k louce jel žalobce po pozemní komunikaci, dále ke služebnímu vozidlu jel cca 200 metrů po louce – soukromém pozemku.“ Podle žalovaného tak sám žalobce doznal, že si byl vědom, že s vozidlem jede po pozemní komunikaci. Při jednání žalobce předložil výpis z katastru nemovitostí a katastrální mapu. Informace se týkaly pozemku p. č. 1323 v k. ú. Neblázov, tedy místa, kde policisté žalobce vyzvali k podrobení se lékařskému vyšetření, přičemž se jedná o ornou půdu. Z vyjádření žalobce a ze svědeckých výpovědí svědků policistů a z listinného podkladu – mapy, která byla správnímu orgánu I. stupně doručena od PČR OO Planá, vyplývá, že žalobce před výzvou se pohyboval s vozidlem rovněž po pozemku p. č. 1432. Nahlédnutím do katastru nemovitostí žalovaný zjistil, že tento pozemek je veden jako ostatní komunikace. Tedy není pochyb o tom, že žalobce bezprostředně před výzvou dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu řídil motorové vozidlo po pozemní komunikaci. Skutečnost, že se žalobce odmítl podrobit vyšetření podle zvláštního předpisu za účelem zjištění ovlivnění jinou návykovou látkou, podle žalovaného prokazuje oznámení přestupku a svědecké výpovědi policistů, přičemž žalobce skutečnost, že se odmítl na výzvu podrobit orientačnímu testu DrugWipe 5+, ani nepopírá. Listinné podklady tak dle žalovaného vytvořily po jejich vyhodnocení jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce odmítl podrobit vyšetření přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu. K tvrzení žalobce, že nehodlal vozidlo

řídít, žalovaný uvedl, že argumentaci považuje za účelovou a navíc ve věci irelevantní. Z úředního záznamu policistů dle žalovaného vyplývá, že když žalobce policisty uviděl, rozběhl se do vozidla a snažil se odjet. Následně policistům uvedl, že s vozidlem zapadl do bláta a nemůže vyjet. Při jednání uvedl žalobce, že 15 minut předtím, než byla přivolána policie, mu vozidlo zablokovalo osobní terénní vozidlo. Z podkladů je tedy podle žalovaného zřejmé, že žalobce hodlal z místa odjet, ale vzhledem k tomu, že zapadl do bláta a byl zablokován jiným vozidlem, se mu to nepodařilo. Vzhledem k tomu se jeví vyjádření žalobce v odvolání nevěrohodným. Navíc dle žalovaného nejsou podstatné okolnosti před příjezdem policistů. V řízení bylo podle žalovaného prokázáno, že žalobce prokazatelně s vozidlem jel po pozemní komunikaci. Žalovaný poukázal na ust. § 16 zákona o ochraně před návykovými látkami, které rozlišuje orientační vyšetření prováděné Policií ČR a lékařské vyšetření prostřednictvím zdravotnického zařízení. Podle stávající právní úpravy je rozhodující výzva policisty k tomuto úkonu. Policisté ze zákona vykonávají dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Je pouze na jejich zvážení konkrétních indicií, které získají kontaktem s řidičem, zda ho vyzvou k podrobení se vyšetření. Již samotné chování řidiče, např. nervózní chování, zvláštní vyjadřování, může policista oprávněně považovat za důvodné podezření. Žalobce tak byl oprávněně vyzván k podrobení se vyšetření podle zvláštního právního předpisu. Žalovaný neshledal ve výpovědích policistů zásadní rozpory. Policista S. uvedl, že žalobce byl nervózní a zmatený, proto byl vyzván k podrobení se orientačnímu testu na přítomnost návykových látek. Dále uvedl, že test rozbaloval jeho kolega těsně předtím, než se měl žalobce testu podrobit. Policista H. uvedl, že žalobce byl vyzván k podrobení se orientačnímu testu ke zjištění návykových látek, což odmítl. Skutečnost, že si tento policista již přesně nevybavoval, kdy rozbalil orientační test na návykové látky, žalovaný nepovažuje za skutečnost, která by byla způsobilá znevěrohodnit výpověď svědka, nýbrž za nepodstatný detail vzniklý přirozeným vlivem procesu zapomínání po více než 4 měsících od kontroly. Výpovědi policistů považuje žalovaný za věrohodné a z jejich odlišností je zřejmé, že se nesnaží vzájemně svými výpověďmi podporovat, ať už z kolegiality či v zájmu snazšího prokázání přestupku. Závěr, že výpovědi policistů nejsou v důležitých bodech v rozporu, je dle žalovaného logický a správný. Pokud si totiž jeden svědek ohledně určité události nepamatuje nedůležité detaily, nelze z toho dovodit rozpor s výpovědí svědka jiného, který si některé okolnosti pamatuje. K námitce žalobce, že měly být provedeny další důkazy jako stanovisko PČR k oprávněnosti a zákonnosti zákroku policistů a že měl být slyšen vedoucí honu myslivců, resp. řidič či vlastník vozidla RZ ..., žalovaný k tomuto uvedl, že považuje zjištěný skutkový stav za nade vší pochybnost prokázaný, a proto i návrhy na doplnění důkazů za nadbytečné.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Soud především podotýká, že shodné námitky jako v žalobě vznášel žalobce již ve správním řízení a zabývaly se jimi správní orgány obou stupňů. Se závěry obsaženými ve výše shrnutých odůvodněných správních rozhodnutích se soud ztotožňuje.

Nelze akceptovat žalobní tvrzení, že žalobce v inkriminované době neřídil vozidlo po pozemní komunikaci, když z podkladů správního spisu jasně vyplývá opak. Zejména ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že žalobce před zraky policistů řídil vozidlo minimálně od lesa ke služebnímu vozidlu, což ostatně nepopírá. Současně však bylo prokázáno, že žalobce část této cesty absolvoval po louce a část po veřejně přístupné účelové komunikaci, zakreslené na mapě, která je součástí policejního spisu. Policisté vypověděli, že tuto skutečnost ověřovali na místě i přes GPS souřadnice jejich vozidla. Podklady ve správním spise v tomto směru vzájemně korespondují a o skutkovém stavu nevznikly žádné důvodné pochybnosti.

Nesprávným je rovněž názor žalobce, že policisté nejsou oprávněni vyzývat bezdůvodně každého řidiče k podrobení se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Tato povinnost je stanovena kogentně a jako bezpodmínečná pro každého řidiče v ust. **§ 5 odst. 1 písm. g) zákona o silničním provozu**, podle něhož *"řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem"*. Nadto soud připomíná, že jak z úředního záznamu, tak i z výpovědí policistů v dané věci vyplynulo, že žalobce se v přítomnosti policistů choval zmateně a nebyl schopen jasně odpovídat na otázky, tudíž policisté nepochybně mohli mít důvodné podezření na požití návykové látky.

Argumentace žalobce, že testu DrugWipe se žalobce odmítl (dle svého tvrzení) podrobit proto, že mu měl být předložen test předem rozbalený, nemá v daném případě na právní kvalifikaci přestupku žádný vliv. Z oznámení přestupku, z úředního záznamu i z výpovědí policistů totiž vyplývá, že se žalobce odmítl podrobit nejen orientačnímu testu na přítomnost návykových látek, nýbrž i lékařskému vyšetření.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. prosince 2015

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková

**Mgr. Jana Komínková, v.r.,
samosoudkyně**